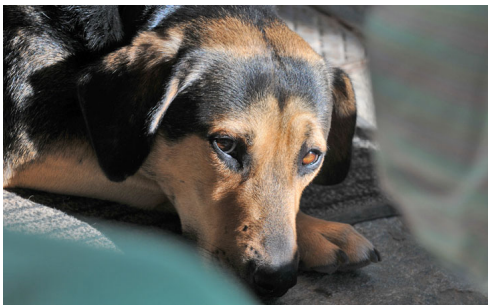

Παραμονές Χριστουγέννων ήρθε κοντά μας. Του 2008. Με διαδικασίες που είχαν λίγη λογική και πολύ συμπόνια. Τον είχε περιμαζέψει η Marie Christine ανάμεσα από τους τροχούς των τροχοφόρων, της πολύβουης Λεωφόρου. Ήταν μια περίεργη εποχή, με πολύ μούδιασμα και μεγάλες απορίες μετά από ότι εις συμβεί εις Αθήνας ανήμερα του Αη Νικόλα. Τέλος πάντων, απεφασίσθει η υιοθεσία και προστέθηκε μηνών τεσσάρων, δίπλα στην [Πρεσβυτέρα](#), που μάλλον τον καλοδέχτηκε.

Ρίκο εκ του πιτσιρίκο βαπτίστηκε, όνομα δισύλλαβο, άμεσο, κατανοητό. Ημίαιμος, καραμπινάτη περίπτωση μουργέλας με εμφανή τάση, τι τάση, προσήλωση σε δυο πράγματα. Ξάπλες και μάσα. Πιτσιρίης, ήτονε μάλλον φοβισμένος απέναντι στα άλλα ζωντανά, μα μόλις απέκτησε βάρος και όγκο, πούλαγε και τσαμπουκά. Επιτομή της ρήσης «*σαν τον σκύλο με τη γάτα*» , διατήρησε μίσος θανάσιμο έως τέλους με σύμπασες τις γαλές του ντουινιά. Ανατρίχιαζε όλη η ραχοκοκαλιά του και έφευγε σπινάροντας και αλαλάζοντας με ανέκκλητη ορμή. Ασυγχώρητος, μα η φύση μιλούσε μέσα του με ένα ένστικτο φονικό. Τη συναντούμε και εις τους δίποδους τούτη η συμπεριφορά με διάφορες προφάσεις και λαμπερά περιτυλίγματα, άνευ όμως των δικαιολογητικών των τετράποδων και ασύγκριτα πιο επικίνδυνη.

Είχε και κάτι άλλο. Μια έμφυτη μελαγχολία. Τρία μόνον θηλυκά απομάκρυναν το μελαγχολικό του βλέμμα, έκαναν τα αυτιά του να ορθώνονται και τους μελένιους οφθαλμούς του να αποκτούν γυαλάδα. Η τροφή, η γαλή και η καδένα της βόλτας. Φύλαξ δεν υπήρξε ποτέ του. Έχω την εντύπωση ότι με ένα καρτούτσο κονσέρβας τον εξαγόραζε ο οποιοσδήποτε.

Μολαταύτα είχε εγκατασταθεί βαθιά στις ψυχές ημών, ως φιγούρα cool & cult που λεν και στα χωριά μας. Σε προσωπικό επίπεδο με έκανε ότι ήθελε και παρά το γεγονός ότι τον στόλιζα καθημερινώς με ότι γαλλικά κατείχα, πάντα περνούσε το δικό του. Πάντα επιβαλλόταν.

Γινόταν ολόκληρη επιχείρηση να σερβιριστούμε ήσυχα, διότι μόλις άκουγε τα ηχητικά σήματα, του σερβίτσιου, τα μαχαιροπίρουνα, τα κατσαρολικά, ερχόταν για επαιτεία. Πολύ δύσκολο να αντισταθώ στη ζεστή μουσούδα που ακουμπούσε στο μηρό μου, ζητιανεύοντας περίσσευμα κάθε φορά που καθόμουν στο τραπέζι κι αφού είχε καταναλώσει τον αβλέμονα, τον αγλέουρα, τον άμπακο και τον περιδρομο ομού, προ ολίγου.

- «Φύγε ρε παλιομπίπ, άσε με ρε να κατεβάσω μια μπουκιά ήρεμος».

Τίποτα, η μουσούδα στο μηρό να με πιέζει και το βλέμμα του ανάμεσα σε ικεσία και λύπη να με τυραννά. Έπαιρνε αργά ή γρήγορα αυτό που ήθελε και με μουγκρητό ανακούφισης πήγαινε να κατακλιθεί.

Τον τελευταίο καιρό είχε βαρύνει, ήτονε δύσθυμος, κουραζόταν εύκολα. Γήρας λέγαμε καθότι όδευε στα δεκατρία. Αυτό λέγαμε, αλλά ο Γιού πάντα διακατεχόμενος από την ανίκητη αισιοδοξία του, διακήρυττε ότι είναι μια χαρά και θα είναι κοντά μας άλλα πέντε καλοκαίρια. Προσωπικώς, κούναγα την άδεια κεφαλή μου. Μέχρι που την Τρίτη, τροφή για τους δεισιδαίμονες, 13 του μηνού Απρίλη ο Ρίκο από το πιτσιρικό, δεν μπορούσε ούτε όρθιος να σταθεί.

Ο σπλήνας και το σκώτι του, είχαν μια κακοήθεια να. Ξεκίνησε και μια εσωτερική αιμορραγία, συνεκλήθη το οικογενειακό συμβούλιο, και με ομόφωνη απόφαση αποκλείστηκε η περιπέτεια του χειρουργείου, τα φάρμακα, οι ακτινοβολίες και τα ρέστα. Ούτως εχόντων των πραγμάτων, τον πήρε ο ύπνος ο αιώνιος εις τας αγκάλας ημών, ειρηνικά, ήρεμα και πρωτίστως ανώδυνα.

Σκεφτόμουν ότι στο χρονικό διάστημα που έζησε στον τόπο μας, γνώρισε δέκα διαφορετικές κυβερνήσεις, οκτώ πρωθυπουργούς, τρία μνημόνια, την «πρώτη φορά», μια όλο λύσσα πανδημία, πυρκαγιές, πλημμύρες, σεισμούς και τόσα άλλα, μα τίποτα από όλα αυτά δεν άλλαξε τις συνήθειές του και τα κεκτημένα του. Έζησε σε ασφαλές περιβάλλον,

χωρίς στερήσεις, δεν κόλλησε ούτε ένα ένσημο και επιπροσθέτως, αγαπήθηκε. Το λες και ζωή χαρισάμενη.

Γεια σου ρε Ρίκο από το πιτσιρίκο, με τα μελαγχολικά σου βλέμματα.

